

YKSILÖN YLÖSNOUSEMUS

Pekka Ervastian esitelmä 20.4.1930

Tavallisen ihmisen ylösnousemuksen opimme lapsina olevan siinä, että ihminen, joka kuoltuaan lasketaan haudan lepoon, viimeisenä tuomiopäivänä herätetään ylös kuolleista. Silloin kaikki ne osaset, jotka muodostivat hänen ruumiinsa hänen eläessään maan päällä, kerätään taas kokoon, ja ihminen on siten noussut lihassa ylös. Myöhemmin rupesimme tätä oppia epäilemään, kun tiesimme, että ihmisen ruumis haudan levossa, ei ainoastaan hänen lihansa, vaan myöskin hänen luunsa, mätänee, haihtuu olemattomiin. Mikä siinä on silloin ylös herätettävissä? Me tulimme ehkä materialisteiksi, jotka emme enää ollenkaan uskoneet tuohon ihmisen ylösnousemukseen. Vaikkakin uskonnon keskeisimpänä oppina oli, että meidän vapahtajamme Jeesus Kristus oli pääsiäisenä noussut ylös, niin me emme ymmärtäneet, kuinka tämä seikka oli sovitettavissa meidän inhimilliseen kohtaloomme. Mikä meistä nousi ylös, kun kaikki kerran oli haihtunut?

Jos me koetimme materialistisella tavalla ajatella, että mahdollisesti atomit, jotka silloin materialistisen opin mukaan olivat itsessään kuolemattomia ja ikuisia, jos ne mahdollisesti pysyvät olemassa ja sitten kootaan viimeisenä tuomiopäivänä, niin meidän mieleemme kuitenkin heti tuli toinenkin ajatus ja toinenkin tieto, jonka saimme kuulla tiedemiehiltä, että nim. atomit meidän ruumiillisessa olemuksessamme yhtä mittaa vaihtuvat. Eivät atomit ole koskaan samat. Sanottiin, että seitsemän vuoden kuluttua jok'ikinen solu ihmisen ruumiissa on uusi. Kaikki atomit vaihtuvat. Mikä silloin jää meidän omaksemme, jos atomit itsessään olisivatkin olleet ikuisia ja kuolemattomia? Eiväthän ne sittenkään meille kuulu, eivät ne ole meidän omiamme. Ne kulkevat luonamme kuin vieraissa, pysyvät vain

jonkin aikaa ja lähtevät sitten taas pois maailmaa kiertämään. Ne atomit, jotka muodostivat ruumiimme silloin, kun me kuolimme, muuttivat toisiin olomuotoihin. Ne läksivät elähdyttämään maan multaa, mahdollisesti maan pinnalta kohoavia kasveja, kukkia, ruohon ja puita. Missä meidän atomimme olivat? Koko tuo käsitys ylösnousemuksesta viimeisenä päivänä kävi meille käsittämättömäksi, ja me emme enää saattaneet uskoa koko asiaan.

Mutta sitten me ehkä myöhemmin kohtasimme erään opin, joka täällä länsimailla on ollut kauan unohduksissa, mutta joka viimeisenä puolivuosisatana on taas levinnyt suurella vauhdilla, joka on tullut täällä nyt hyvin tunnetuksi ja joka on voittanut yhä enemmän kannattajia, kohtasimme vanhan itämaisen opin, jota sanotaan jälleensynty miseksi. Ehkä me silloin ymmärsimme, että yksilön ylösnousemus on hänen jälleensyntymisessään. Se on siinä, että ihminen syntyy jälleen maan päälle, että hän todella taas nousee ylös lihassa, että kun on ollut ikään kuin viimeinen tuomio hänen kuolemanjälkeisessä elämässään, niin hänet taas kutsutaan tänne maan päälle.

Ja meistä tuntui, että tuo vanha oppi, johon ihmiset kaikkialla aina ovat uskoneet ja joka nyt voittaa jalansijaa länsimailla, selittää meille oikealla tavalla, mikä on ihmisyksilön ylösnousemus. Me tutustumme tarkemmin siihen oppiin. Tahdomme tietää, mitenkä on tuon jälleensyntymisen, lihallisen ylösnousemuksen, laita, koska me emme itse asiassa ihmisinä yhtään muista, että olisimme olleet ennen täällä maan päällä; meistä tuntuu, että me olemme täällä nyt vasta ensimmäistä kertaa, sillä eihän meitä tällaisina ennen ole ollut.

Kun me tämän kysymyksen teemme ja syvennymme jälleensyntymisoppiin, silloin saammekin kuulla, että se, mikä meissä ihmisissä jälleensyntyy, mikä meissä todella pysyy ikuisena, kuolemattomana, elämästä elämään, on jotakin sisäistä, jotakin salaista meissä. Se on meidän oma jumalainen henkemme. Me emme siitä tavallisessa, jokapäiväisessä tajunnassamme mitään

tiedä. Siis me käsitämme ja ymmärrämme, että jälleensyntyminenkin jää kuin hämäräksi asiaksi, myöskin uskon asiaksi, mutta siinä on se ero, että meille tarkemmin selvitetään, että meissä itsessämme on jotakin kuolematonta, jotakin jumalaista, joka syntyy jälleen. Meidän persoonallisuutemme, meidän oma, tuttu, inhimillinen minuutemme ei siis synny jälleen; se siis kuolee. Mitä sitten tämä jälleensyntyminen oikeastaan on? Sillä eikö se henki, mikä meissä on ikuinen ja jumalainen, eikö se itse asiassa ole kaikissa sama?

Vanhat, itämailta saadut opit ja meidän oma filosofiamme on aina meille vakuuttanut, että ei voi olla muuta kuin yksi ainoa ikuisuus, yksi ainoa kuolemattomuus. Jos nimitämme sitä Jumalaksi, merkitsee tämä siis, että meissä on Jumala, ja se Jumala on iankaikkinen. Mutta koska me emme tällaisina synny jälleen, emmekä nouse ylös, niin mitä osaa meillä siis on tuossa iankaikkisessa Jumalassa? Jotakin meistä jälleensyntyy, sanottiin kuitenkin vanhoissa traditioissa ja opeissa. Itämailla sanottiin lyhyesti: se mikä meissä jälleensyntyy, on meidän karmamme. Tuo jälleensyntyminen ei siis ole aivan umpimähkäistä; se ei ole vain sitä, että koko ihmiskunnan takana on yksi ainoa suuri jumalainen minuus, joka ilmenee miljoonissa eri muodoissa ja joka aina syntyy jälleen yhä uusiin muotoihin. Ei se ole vain sitä. Nuo muodotkin ovat toisistaan riippuvia, ja niissä vallitsee sellainen jälleensyntymisen laki, että muoto on jonkin edelläkäyvän muodon karmaa eli seurausta ja samalla itse syynä eli aiheena johonkin tulevaan muotoon. Sillä tavoin käsitettiin, että on olemassa aivan kuin miljoonia lankoja, jotka karman nimellä yhdistävät eri yksilöitä, niin että on aivan kuin sarja inhimillisiä minuuksia, jotka ovat pujotetut samaan lankaan ikäänkuin helmet, ja näitä lankoja on miljoonia ihmiskunnassa. Mutta kuitenkin langan pysyvät erillään toisistaan ja yhtyvät vasta Jumalassa. Kussakin langassa on siis suuri joukko inhimillisiä minuuksia, jotka välittömästi liittyvät toisiinsa, toistensa karmaan. Tämä on vanha, itämainen käsitys, ja me katselemme

elämää suurenmoisena näytelmänä, jossa ihmiset esiintyvät ikäänkuin esittäen jotakin roolia, jotakin osaa, ja aina se osa, jota ihminen esittää, on tulos jostakin entisestä roolista eli osasta.

Mutta me kysymme myöskin niinkuin jokainen itämaalainen kysyy: eikä tämä ole toivotonta elämän kiertokulkua? Itämaalainen sanoo: sangsaara vallitsee elämässä. Meidän kaikkien täytyy kiertää ja kiertää, syntyä tänne, kuolla täältä pois ja taas syntyä tänne. Se on meidän elämämme, se on elämien kiertokulkua, sangsaaraa. Mikä tarkoitus on sitten tuolla kiertokululla? Itämailla ei ainakaan kansa, ei suri yleisö, ollut nähnyt selvästi tässä sangsaarassa silmin nähtävää kehitystä. Vanhat kansat uskoivat jälleensyntymiseen, mutta ei oltu kuitenkaan aina selvillä siitä, että siinä tapahtuu kehitystä, että tuo karma, joka aiheutuu yhdestä elämästä, samalla vie seuraavan elämän persoonallisuuden vähän eteenpäin kehityksessä. Ei rahvas sitä ymmärtänyt eikä suuri yleisö. Se katseli synkkänä elämän kiertokulkua.

Me tiedämme, että maailman jaloin ihminen, jaloin ennen Jeesus Kristusta, Gautama Buddhakin, katseli synkästi tätä elämän kiertokulkua; hänkin sanoi, että tuskaa on tänne syntyä, tuskaa on täällä elää, tuskaa on täältä tähteä. Hänkään ei nähnyt mitään erikoista tarkoitusta itse olemassaololla tässä näkyvässä maailmassa. Sentähden itämailla vallitsee välinpitämättömyys tätä nykyistä elämää kohtaan. Meillä on kyllä paljon opittavana itämaalaisilta, mutta he eivät pidä tätä nykyistä persoonallista elämää ollenkaan suuressa arvossa. Heidän mielestään tämä elämä on verraten mitätöntä; se mihin he pyrkivät, on vapautus tästä elämästä; he pyrkivät vapautumaan elämän kiertokulusta. Buddhakin opetti: »Pyrikää nirvaanaan!» Nirvaana on ääretön rauha, välinpitämättömyyttä kaikesta tämän elämän suruista ja iloista. Nirvaana ei oikeastaan toteudu tässä näkyvässä elämässä aivan kokonaan, vaan se on saavutettavissa vasta kuoleman jälkeen, henkimaailmassa, näkymättömässä maailmassa. Siihen nirvaanaan on ihmisen pyrittävä. Viisaat itämaalaiset, kaikista

suurimmat tietäjät, opettivat aina juuri tätä. »Sitä varten, oi te ihmiset, luopukaa kaikesta elämän halusta, luopukaa kaikesta siitä, mikä voi teitä pitää kiinni elämässä. Luopukaa himoista ja haluista, elämän harhasta ja illuusioista, luopukaa kaikesta, sillä tämä elämä on kuitenkin niin tyhjää, niin sisällyksetöntä. Pyrkikää nirvaanaan.» Tänä päivänä itämailla kaikista viisaimmissa ja tietävimmissä piireissä puhutaan nirvaanasta ja puhutaan siitä, että meidän täytyy vetäytyä pois tästä jokapäiväisestä elämästä. Meidän täytyy vetäytyä erakoiksi metsään tai luoliin miettimään elämän kurjuutta ja tyhjyyttä, jotta voisimme sitten vapautua omasta itsestämme, jotta me voisimme feeniks-linnun lailla nostaa sielumme siivet lentoon ja pääsisimme vapaiksi tästä fyysisestä ruumiistamme ja saattaisimme kohota eetteriin. Niin on aina opetettu itämailla.

Sen tähden me täällä länsimailla, jotka olemme vajonneet käytännölliseen materialismiin, jotka olemme innostuneet elämän jokapäiväisyyteen, jotka puuhaamme ja touhuamme tässä elämässä, kohautamme olkapäitämme itämaalaisten saamattomuudelle. Ja kuitenkin olemme ehkä ainoastaan puoleksi oikeassa. Ehkä me tähtäämme liian korkealle tässä omassa aineellisuudessamme, ehkä me menemme liian pitkälle siinä. Ehkä meidän pitäisi saavuttaa jonkinlainen tasapaino, jossa emme ole hylänneet itämaalaistakaan rauhallisuutta, tai sanoisinko välinpitämättömyyttä.

Mitä Jeesus Kristus opettaa meille? Mehän elämme länsimailla, me tunnustamme täällä hänet opettajaksemme, mestariksemme ja vapahtajaksemme. Me tahdomme kulkea hänen viitoittamaansa suuntaan täällä länsimailla. Olemmeko käsittäneet oikein? Totta on, senhän me näemme heti, kun evankeliumeja tutkimme, että Jeesus Kristus antaa arvoa tälle elämälle. Totta on, että hän pyhittää koko tämän elämän, että hän antaa arvon jokaiselle ihmiselle, hänen persoonallisille ominaisuuksilleen ja itselleen. Jokaisen ihmisen sielu on hänelle kallis, jokaisen ihmisen ruumis on hänelle kallis. Hän tahtoo, että

jokainen olisi onnellinen. Me näemme Jeesuksen parantavan ihmisiä silloin, kun hän kulkee Galileassa, me näemme hänen kutsuvan pois ihmisiä synnistä ja itsekkäistä puuhista käyttämään itseään johonkin korkeampaan, kauniimpaan ja avarampaan elämän. Me näemme, kuinka Jeesus antaa arvon lapsille. Ei hän tee niinkuin itämaalainen saattaa tehdä. Kiinalainen voi heittää vastasyntyneen lapsensa kuolemaan. Ei Jeesus niin tee. Hän sanoo: »Antakaa lasten tulla minun luokseni.» Hän pyhittää siis lapset ja heidän sielunelämänsä. Hän asettaa heidän sielunelämänsä korkealle, koska hän sanoo, että meidänkin pitää olla niinkuin lapset, jos tahdomme tulla taivasten valtakuntaan. Jeesus Kristus auttaa sairaita, köyhiä, hän kutsuu luokseen raskautettuja, surullisia ja murheellisia. Hän tahtoo kaikkia lohduttaa. Tämä kaikki on käynyt kuin henkenä eli virtauksena meidän länsimaisen ihmiskuntamme alitajuntaan. Kaikkia elämän ilmiöitä on kunnioitettava ja rakastettava. Vanhuus on kaunis. Lapsuus on kaunis. Miehuus on kaunis. Kaikki on kaunista, silloin kun me annamme sille arvoa ja ymmärrämme, mikä sen todellinen henki ja tarkoitus on. Jeesus Kristus ei rakasta ainoastaan meidän sielujamme. Joku maallikkosaarnaaja voi kulkea ympäri kalastamassa ihmisten sieluja. Hän tahtoo saada ihmisten sielut pelastetuiksi. Niinhän Jeesus ei tee. Hän ei rakasta ihmisten sieluja sillä tavoin. Hän rakastaa ihmisiä. Hän on todella kuin meidän ystävämme. Hän ymmärtää meitä ihmisinä. Ei hän tahdo meidän sielujamme pelastaa. Hän tahtoo nostaa meidät itsemme. Hän tahtoo tehdä meidän onnellisiksi. Hän ojentaa kätensä meille ja sanoo: »Nouse, ota vuotesi ja kävele ja seuraa minua! Tule Jumalan valtakuntaan!»

Nämä Jeesuksen opetukset ovat vaikuttaneet meihin sillä tavoin, että me täällä länsimailla annamme arvoa näkyvälle, nykyiselle elämälle ja sen ilmiöille. Me olemme oppineet kaikkia ilmiöitä tutkimaan, kaikkea suurella mielenkiinnolla seuraamaan, kaikkea pohtimaan. Jos me missä näemme vikoja ja parannettavaa, niin me koetamme niitä vikoja poistaa. Sellaisen

hengen olemme saaneet tänne länsimaihin, ja se vaikuttaa meidän alitajunnassamme, niin että meille on aivan luonnollista elää juuri siinä hengessä, joka tahtoo nostaa maailmaa ylöspäin, sivistyttää maailmaa, enentää sen kulttuuria, hienostaa ihmisiä, kasvattaa heitä. Tämä henki on meille tuttu. Jokainen meistä tunnustaa sen juuri meidän kristikunnallemme ominaiseksi hengeksi ja pyrkimykseksi.

Mitenkä me siis suhtaudumme jälleensyntymiseen? Jos jälleensyntyminen kerran on luonnon tosiasia, niin emmehän me sille mitään voi. Siinä ei ole kysymys filosofiasta eikä siitä, uskommeko sitä tai sitä. On kysymys siitä, onko jälleensyntyminen tosiseikka luonnossa, onko se elämän laki, onko niin, että me ihmiset synnymme jälleen. Hyvin monen kokemus vastaa silloin: »Jos eivät kaikki vielä tiedäkään, että jälleensyntyminen on elämän laki, niin me muutamat, me ainakin tiedämme, että niin on. Me tiedämme, että ihminen on ikuinen olento, joka pukeutuu ruumiiseen toisensa perästä ja ilmestyy tänne maailmaan. Me tiedämme, että ihminen on yksilönä henkiolento, joka tässä aineellisessa näkyvässä maailmassa käy koulua. – Mutta mitä varten hän siis käy koulua? – Sitä varten, että hän oppisi elämään oikein, että hän oppisi, mikä elämä on, mikä on elämän tarkoitus. Sitä varten, sanoo Jeesus Kristus, että me kaikki toisimme Jumalan valtakunnan maan päälle. Sitä varten me käymme täällä opissa, sitä varten me synnymme jälleen tänne.»

Mutta kun me unohdamme, kun emme muista ennen eläneemme, kuinka me sitten opimme? Sen kautta, että kehityksen laki vallitsee, sen kautta, että me aina vähän etenemme. Mutta eikö se sittenkin ole toivotonta? Ei ollenkaan, sillä Jeesus Kristushan sanoo meille: »Niinkuin Jumalan tahto tapahtuu taivaissa, niin rukoilkaa te ihmiset, että se tapahtuisi maankin päällä. Te ihmiset olette sellaisia olentoja, että voitte tuoda Jumalan valtakunnan maan päälle. Te olette kutsutut sitä tuomaan tänne. Teidän ei tarvitse elää turhaan. Teidän ei tarvitse

syntyä tänne yhä uudestaan kulkeaksemme ikään kuin elämän pyörässä. Te voitte hyvin pian vapautua sangsaarasta merkityksessä ikuinen kiertokulku. Te voitte siitä piankin vapautua, jos tahdotte astua sille vanhalle, kaidalle tielle, joka on aina ollut tuttu, mutta jolle ei tarvitse astua siinä mielessä, että vetäytyisi pois tästä elämästä, että vieraantuisi tästä, että astuisi johonkin taivasten valtakuntaan, jolla ei ole mitään tekemistä tämän näkyvän, aineellisen elämän kanssa, vaan siinä mielessä, että astumalla sille tielle, te itse asiassa tuotte Jumalan valtakunnan tänne maan päälle.»

Jeesus Kristuksen jälkeen on täällä länsimailla myöskin aina elänyt se pyhain seurakunta, johon jokainen kristitty sanoo uskovansa, vaikka hän ei ole sitä asiaa ajatellut, vaikka hän ei ole sitä asiaa ymmärtänyt, vaikka sitä ei ole hänelle oikein selitetty. Jeesus Kristuksen jälkeen on aina elänyt täällä länsimailla viisaita miehiä, viisaita, pyhiä ihmisiä, jotka ovat täynnä Kristuksen henkeä, täynnä pyhää henkeä ja jotka muodostavat aivan kuin näkymättömän kirkon. Heitä ei erota toisistaan mikään maallinen seikka, ei se, että he kuuluvat eri kansakuntiin, ei se, että he kuuluvat eri yhteiskuntiin, ei se, että he ovat eri sukupuolta. Heillä on ainoasaan yksi suuri, näkymätön yhdysside, se, joka tekee heistä pyhain seurakunnan, joka on tuntematon maailmassa, joka on aina ollut salassa, mutta joka tuolta salasta päin, tuolta sisästä päin aina yhtä mittaa pitkin vuosisatojen vaikuttaa tähän kristikuntaan, vaikuttaa länsimaihin elävöittävästi, innostavasti. Se on pyhä seurakunta, näkymätön temppele, joka inspiroi ihmisiä täällä, joka inspiroi niitä kristittyjä, jotka totuutta etsivät, jotka kauneutta etsivät, jotka rakkautta etsivät, inspiroi heitä, niin että he saavat tajuntaansa muutamia sellaisia suuria totuuksia, suuria elämän viisauksia, joita täällä länsimailla on osattu ymmärtää ja tuoda esille. Kaikki mikä täällä länsimailla, kristikunnassa, on ollut suurta ja kaunista, ihanaa, totta, oikeata, ihmeellistä, se on lähtenyt inspiraationa juuri siitä näkymättömästä kirkosta, siitä pyhain ihmisten seurakunnasta, joka ei kuole.

Siihen seurakuntaan kuuluu sekä eläviä, että kuolleita. Mitä nämä pyhät koettavat meille opettaa? Mitä he toivoisivat, että me ymmärtäisimme? He toivovat, että me ymmärtäisimme sen, että elämä on tie, että me näkisimme elämän tien, sen kaidan tien, joka vie Jumalan valtakuntaan, että me ymmärtäisimme, että Jumala on jotakin, josta meidän pitää saada tietää, josta meidän pitää saada kokemusta, että me ymmärtäisimme, että Kristus on jotakin, jonka yhteyteen meidän pitää päästä, jonka tuntemiseen meidän pitää päästä, että Jeesus Kristus ja kaikki hänen edelläkävijänsä viisaat vapahtajat ovat kaikki eläviä olentoja, joiden jalkojen juureen me voimme pyrkiä, että he kaikki ovat eläviä opettajia. Jeesus Kristus tänä päivänä elää meidän keskellämme, ja me voimme pyrkiä hänen seuraansa, me voimme pyrkiä häntä tuntemaan, voimme päästä hänen tuttavikseen sillä tavoin, että me saamme välittömästi häneltä opetusta ja inspiraatiota. Tämän nuo viisaat tahtovat meidän ymmärtävän.

Nuo viisaat sanovat meille: tuo tie, joka johtaa taivasten valtakuntaan, jakautuu kahtia, kahteen osaan. Ja se tie on sitä, että te ette kadota omaa persoonallisuuttanne. Te ette kadota minuuttanne, te ette tarvitse pyrkiä pois itsestänne tullaksenne nirvaanaan. Teidän pitää päinvastoin nousta ylös omassa sielussamme ja omassa ruumiissanne. Aivan niinkuin Jeesus Kristus teki. Hänkin oli ylösnoussut sielu. Hänkin nousi ruumiissa ylös. Niin on meidän ihmistenkin opittava tekemään. Se taival on pitkä. Varsinkin ruumiin ylösnousemukseen on taival pitkä. Mutta sielun ylösnousemukseen, jolloin emme suinkaan kadota omaa itseämme, niinkuin jälleensyntymisessä, vaan jolloin me juuri saavutamme oman itsemme, tie ei ole niinkään pitkä. Se on meidän saavutettavissamme.

Tietä Jumalan valtakuntaan kuvataan Ruusu-Risti-symbolilla. Tie on ensin ristin tietä, sitten on se ruusun tietä. Ristin tie on se, josta Jeesuskin sanoo: ottakaa kantaaksenne risti, ottakaa kantaaksenne ies. Mikä on tämä ristin tie? Se on meidän sielumme ylösnousemus. Meidän täytyy katsella ihmistä

nähdäksemme, mikä on sielun ylösnousemus. Mikä on siis tämä sielun ylösnousemus, jossa yksilö nousee ylös sieluna?

Kun me katselemme ihmistä, niin me näemme, että jokainen ihminen on kyllä ruumis, mutta oikeastaan sielullinen olento, koska hänen sielullisuutensa on suurempi kuin hänen ruumiinsa, koska hän sieluna on aivan kuin maailma pienoiskoossa, mikrokosmos, koska hän sieluna on elävä ja alati muuttuva. Kun me katselemme ihmistä sieluna, niin me näemme valioilmiön. Me näemme ihmisen auran, niinkuin me sanomme, näemme, kuinka ihminen sieluna on yhtämittaista valon välähdystä, eriväristen valoja yhtämittaista kimmellystä. Sieluna ihminen ei ole tietoinen itsestään. Ihminen ei ole vielä noussut ylös. Sillä mitä me näemme, kun katselemme ihmisten auroja? Me näemme, että heidän auroissaan on paljon sellaisia värejä ja valoilmiöitä, jotka todistavat meille, että heidän tunteensa ja ajatuksensa ovat vielä kaikkea muuta kuin täysin hyvät, täysin rehelliset, täysin viisaat. Näemme päinvastoin, että sielullisina olentoina me olemme vielä itsekkäitä, elämme, niinkuin me sanomme, synnillisissä ajatuksissa ja tunteissa. Ristin tiellä kulkiessamme meidän pitää oppia sieluina hengittämään, ei niin paljon ulkonaisessa merkityksessä koska jokainen hengittää, mutta hengittämään juuri sisäisessä merkityksessä.

Nyt kun me katselemme ihmisiä, niin me näemme, että he ovat kuin sulkeutuneet piiriin ja estävät siten Jumalan taivaallista ilmaa tulemasta sisäänsä sen sijaan, että ihminen aukaisisi itsensä, sielunsa, ja kääntyisi niinkuin kukka auringon puoleen. Niinhän Jeesuskin sanoo: ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee. Ihmiset eivät osaa hengittää sielullaan. He elävät mieluummin aivan kuin vankilassa, kaikenlaisissa itsekkäissä laskelmissa, kaikenlaisissa pikku-maisissa, hulluissa ennakkoluuloissa, sen sijaan, että he avaisivat sielunsa Jumalan auringolle, viisauden auringolle, Jumalan äärettömälle rakkaudelle. Sille heidän pitäisi avata sielunsa. Meidän pitää oppia hengittämään. Me sieluina hengitämme

ajatuksia ja tunteita, ja jos me aina vain hengitämme omia tavallisia, persoonallisia ajatuksiamme ja tunteitamme, jos me hengitämme aina vanhaa ja tuttua tunnelmaa, jos me hengitämme vanhaa, tavallista elämänfilosofiaamme, aina hengitämme jokapäiväisyyttä, niin me emme osaa hengittää, vaan me aivan kuin syömme omaa itseämme. Sen sijaan, että me ottaisimme Jumalan ravintoa vastaan, me syömme itseämme sielullisesti. Meidänhän pitäisi ihmisinä avata itsemme Jumalan ravinnolle, suuren elämän ihanille ajatuksille ja tunteille, kaikelle kauniille, kaikelle puhtaalle, kaikelle totuudelle ja kaikelle rakkaudelle. Sille kaikelle meidän tulee avata sielumme. Silloin meidän sielumme alkaa hengittää, ja meidän aurastamme tulee kuin ruusu, kuin kukka, joka ottaa vastaan jumalaisen auringon elähdyttäviä säteitä. Silloin meistä tulee eläviä sieluja, silloin meistä vähitellen kaikkoavat pois rumat tunteet ja ajatukset, himot ja halut ja synnit.

Jumala näkyy meidän elämässämme. Sen sijaan, että elämä ennen on ollut jokapäiväistä, ehkä tuskaista ja surullista, niin siitä nyt tulee Jumalan palvelus, suuri temppele. Elämän pikkuseikoista tulee Jumalan sormenjälkiä, elämän kaikista tapahtumista tulee suuria seikkailuja, sillä me itse teemme huolellisesti tehtävämme. Me teemme kotimme temppeleksi, jonka alttarilla me uhraamme elävälle Jumalalle. Meidän kotimme tulee sellaiseksi, että siinä kaikki viihtyvät. Siinä rakkaus vallitsee, puhtaus vallitsee, epätiettyisyys vallitsee, totuus ja rehellisyys vallitsee. Me, jotka olemme vanhempia, meidän täytyy lapsillemme rakentaa kodeistamme temppele. Meidän täytyy tehdä kodistamme sellainen paikka, sellainen tyyssija, jossa meidän lapsemme viihtyvät. Tämän me kaikki tiedämme. Tämähän on vanha totuus, mutta muistakaamme me, jotka olemme vanhoja, meidän täytyy ymmärtää nuoria. Meidän ei tule odottaa, että he rakentaisivat meille kodista temppele. He kulkevat jäljessä. Jos me emme ole rakentaneet heille kodista temppeleä, niin he eivät myöskään rakenna meille, mutta jos me kuljemme edellä, jos me

heitä rakastamme, jos me heille näytämme puhtautta ja rehellisyyttä ja kaikkea kaunista, niin hekin myöskin ottavat osaa tuon temppelein rakentamiseen.

Tämä Jumalan palvelus näkyy kaikissa meidän toimissamme. Mikä tehtävä meillä elämässä onkin, niin me tuomme Jumalan mukanaamme siihen. Ei ole enää mitään jokapäiväistä. Kaikki on pyhää ja kaunista ja onnellista ja iloista. Me osaamme aina hymyillä. Kaikessa osaamme nähdä elämän leikillisyyden yhtä paljon kuin elämän vakavuuden. Tämä on ristin teillä kulkemista. Se ei vaadi meiltä mitään muuta, kuin että luovumme itsekkyydestä, että luovumme itsekkäistä haluista, että me tulemme palvelijoiksi, että me tulemme nöyriksi ja auttavaisiksi. Se on ristin tiellä kulkemista.

Kun me olemme sillä ristin tiellä kulkenee niin pitkälle, että meissä kasvaa uskallus, että meissä kasvaa sisäinen rohkeus, samalla kuin me olemme tulleet yhä enemmän nöyriksi, niin me tulemme ruusun tien eteen. Mikä on tämä ruusun tie?

Ruusun tie on se, että me ruumiissamme nousemme ylös. Ruusun tie on sitä, että me todella uskallamme kääntyä vapahtajamme puoleen ja sanoa: »Sinulle on, niinkuin itse olet sanonut, sinulle on annettu kaikki valta taivaissa ja maan päällä; ken sinut näkee, näkee isän. Mitä tahansa rukoilemme sinulta Isän nimessä, niin sen sinä annat.» Ruusun tie on rukouksen tie. Mitä me rukoilemme?

Me rukoilemme Isää: »Sinun poikasi Jeesus Kristus ja kaikki te, jotka muodostatte pyhän veljeskunnan, me rukoilemme teitä – tai ehkä meidän täytyy sanoa, että jokainen rukoilee – minä rukoilen: tee minut osalliseksi sinun ylösnousemuksestasi, nosta minut kuolleita. Tee minut terveeksi, voimakkaaksi; herätä minussa kaikkia kykyjä, niin että minä voin hallita luonnon elementtejä, ihmisiä ja eläimiä. Anna minulle kaikki tämä valta ja tee minut kuolemattomaksi.» Me uskallamme näin rukoilla, jos me olemme täyttäneet sen ehdon, minkä Jeesus Kristus itse

sanoo, silloin kun hän teki jonkin ihmeen, silloin kun hän paransi jonkun sairaan. Hän sanoi: »Mene, äläkä tee enää syntiä!» Me olemme valmiit ihmettä varten silloin, kun me olemme ristin tien kulkeneet loppuun, kun meistä kaikki paha on haihtunut, kun meistä itsekkyyks on poissa, kun meistä synty on kaukana. Silloin vasta voimme odottaa ihmettä. Silloin vapahtaja voi herättää meidän kuolleista. Silloin Jeesus Kristus voi tehdä meidät osallisiksi omasta ruumiillisesta kuolemattomuudestaan. Silloin alkaa meille todellakin iankaikkinen elämä.

Kuka sen tietää, vaikka me tulisimme sellaiseen aikaan, että koko tämä meidän ilmapiirimme muuttuisi niin hienoksi, niin eeteriseksi, että me emme osaa hengittää, jos meissä on syntiä. Onhan tämä ilmapiiri ennenkin muuttunut. Onhan ollut ennen niin, että me osasimme hengittää hyvin paksua sumua, taikka vettä aivan niinkuin kalat. Kuka tietää, vaikka piankin tulisi aika (ehkei sentään aivan pian), jolloin meidän ilmamme muuttuu niin eeteriseksi vuoristoilmaksi, että me emme osaa hengittää, jos meissä on syntiä. Meidän täytyy olla ilman syntiä, meidän täytyy osata hengittää Jumalaisen kirkasta totuutta ja rakkautta. Meidän täytyy osata hengittää jokaista sanaa, joka lähtee elävän Jumalan suusta. Silloin Jumalan valtakunta toteutuu täällä maan päällä. Jos me nyt alamme oppia sielullisesti hengittämään, jos me alamme kulkea ristin tietä, niin me valmistumme siihenkin Jumalan valtakuntaan, joka kerran tulee maan päälle.

Kulkekaamme ristin tietä, oppikaamme hengittämään, lähes-tykäämme sitten sitä ruusun tietä, joka antaa todella ruusun puhjeta meidän ruumiissamme ja muuttaa meidän ruumiimme-kin kuolemattomaksi.